

Biskop Atle Sommerfeldt:

Visitaforedrag Lillestrøm - 9.3.2014

I 1885 var det stor strid i Skedsmo herredstyre. Bare åtte år etter at kommunen var etablert, ønsket bøndene i Skedsmo å kvitte seg med de voksende tettstedene Lillestrøm og Strømmen som de anså som utgiftsposter på kommunebudsjettet. «Forholdene i Lillestrøm og Strømmen er så forskjellige fra bygdens at et fellesskap i lengden ikke vil gå, hvorom man så til daglig minnes», uttalte herredsstyret i 1885. Med sine landhandlerier, apotek, dampager, høvleri, mekaniske verksted, møller og en stadig økende befolkningsvekst, mente bøndene at de hadde avgitt for mye godt jordbruksland til tettbebyggelsen. Tettstedenes ønsker om utbedret infrastruktur med blant annet gatelyst, veinett og helsestell, ble dessuten sett på som en unødvendig stor utgiftspost på kommunebudsjettene.

Levekårene var svært krevende og barnarbeid utbredt, også etter at dette ble forbudt i 1896. Småguttene begynte gjerne i 10-11-årsalderen, gikk på skolen og jobbet annenhver dag, og noen gikk til og med på kveldsskift etter skoledagen. Sagbruksarbeidet var fysisk hardt og mange ble tidlig utslitt. Det er derfor helt naturlig at fagorganisering ble en bærebjelke i utviklingen av den nye byen.

I 1900 var folketallet steget til 3754, en befolkningsvekst på 69 % på 25 år. I 1907 ble Skedsmo herred besluttet delt i tre, og Lillestrøm ble en egen kommune frem til 1962.

Forutsetningene for å etablere en by ved Nitelvas østlige bredde, var gode: Ressurstilgangen til industrien er svært god, Lillestrøm hadde jernbane som kunne frakte store varemengder sammenlignet med andre transportmidler og kapitalsterke borgere investerte i industri og arbeiderboliger, som gjenfinnes i dagens Lillestrøm hvor småhusbebyggelsen preger store deler av de eldre bydelene. Men overskuddet fra møller, sagbruk og industri fant i svært liten grad veien tilbake til Lillestrøm fordi bedriftseierne ofte bodde i Kristiania og investerte overskuddet der. Dette førte til en stor arbeiderklasse, en liten mellomklasse og ingen fastboende overklasse.

Som en utpreget industriby ble Lillestrøm hardt rammet da den økonomiske krisen slo til i mellomkrigsårene. Sagbruksindustrien kom i krise og nedgangen i tømmerprisene rammet celluloseindustrien. «Arbeidsløsheten stiger, den er nå den værste vi har hatt», sa ordfører Nordanger i en tale i 1931. Da var arbeidsledigheten i Lillestrøm på omtrent 10 % av den yrkesaktive befolkningen og sosialhjelpen utgjorde 27,9 % av kommunebudsjettet.

Men mellomkrigstiden var også en tid for samfunnsbygging. Etter at Lillestrøm ble egen kommune hadde de folkevalgte utviklet kommunal alderstrygd, etablert helsestasjon for mor og barn, utbedret og modernisert skolebygningene, ansatt sykepleier, herredskasserer og bygd pleiehjem. «Vi kaldte det ikke en fattiggaard, men vi kaldte det et hjem. Naar en kvinde eller mand er utslit, saa har han ret på hvile», sa ordfører Nordanger etter at Lillestrøm pleiehjem var blitt åpnet i 1914.

Kirken i byen

Skedsmo Indremissionsforening ble etablert allerede i 1865, og er sammen med Metodistkirken de to organisasjonene med lengst kontinuerlig virksomhet i Lillestrøm. Etter at Lillestrøm ble egen kommune var det økende irritasjon over hvor tungvint det var at soknekirken lå på Skedsmo. I 1910 ble spørsmålet om ny kirke tatt opp i kommunestyret for første gang. Etter mange og omfattende utredninger, blant annet en folkeavstemning om hvor i byen kirken skulle lokaliseres, ble grunnsteinen lagt 23 år senere, i 1933. I 1935 stod kirken ferdig.

Midler til å reise en kirke i Lillestrøm ble bevilget under den økonomiske depresjonen. Dette var kommunens og befolkningens svar på spørsmålet om hvilke institusjoner som var viktig i krisetider og i den byutviklingen man la til rette for. I dette hadde kirken en helt nødvendig plass.

Det vakre og monumentale kirkebygget er et sterkt symbol på at kirkens budskap om den korsfestede og oppstandne Jesus Kristus er en bærekraftig livshjelp i møte med krevende utfordringer både i liv og samfunn. Henrik Sørensens Kristus-skikkelse understreker dette: Den oppstandne og seierrike Jesus Kristus med en lillestrømlings utseende, kommer imot oss fra uendelighetens blåfarge, trækker det onde og destruktive under sine føtter, og rekker sine armer ut i en omfavelse og en invitasjon til å vandre som oppreiste mennesker i den korsfestede og oppstandnes følge.

«Det vakreste her i kirkerommet er ekkoet av alt mennesker har tatt med seg inn av gleder og sorger gjennom generasjoner», sa Ole Paus under onsdagens kirkekonsert. I 80 år har kirken gitt rom for menneskers liv i glede og sorg. Nå skal vi gi nye generasjoner i en ny, urban virkelighet, muligheten til å slutte seg til generasjonenes kor og gi ekkoet enda flere toner.

Kirken i Lillestrøm er en bykirke og må derfor utvikle arbeidsformer som tilpasses en urban livsform i det 21. århundre. Mens urbaniseringen i forrige århundre var knyttet til industrialisering, er dagens urbanisering knyttet til Lillestrøm som et senter for kommunikasjon, kunnskapsproduksjon og kunnskapsbasert næringsvirksomhet. Lillestrøm vil bli et attraktivt bosted og med arbeidsplasser i Oslo og omegn. Arbeidssted og bosted vil ikke være så nært knyttet sammen som tidligere. Det skaper andre utfordringer når identitet og forankring skal utvikles for alle innbyggerne. For mange av innflytterne blir dette det viktigste prosjektet når foreldrene kommer hjem fra arbeid.

I løpet av visitasene her i Skedsmo har jeg besøkt **OKS Romerikskirken, Den katolske kirke og Metodistkirken** som alle er regionale sentre for medlemmenes religiøse livsutfoldelse og tilhørighet, det samme forstår jeg er tilfelle med de tre moskeene i byen. For Den norske kirkes utvikling i Lillestrøm kan det hentes viktige impulser til å utvikle bykirken fra hele den økumeniske kirke her i nærområdet og ikke minst i andre land. Det mangfoldige kulturbildet i Lillestrømbyen med internasjonale studenter, arbeidsinnvandrere fra fjern og nær og flyktninger må møtes av kirken med impulser fra den globale og kulturelt mangfoldige kirke. Byens endring må lede til kirkelige endringer. Lillestrøm sokn er i fronten av samfunnsutviklingen i det nye Norge og er derfor sammen med andre sokn her på Romerike

svært viktige for utviklingen av hele Den norske kirke i dette århundre, og mer spesielt Den norske kirke i Borg. Den idedugnaden jeg fikk være med på sammen med menighetsråd, ansatte og engasjerte medlemmer viste en god kultur for utvikling og samhandling som er forutsetningen for en offensiv fremtidsstrategi.

Jeg inviterer derfor kirken her i Lillestrøm til å delta i bispedømmets arbeid med å utvikle kirken i byen – urban mission - sammen med de andre tradisjonsrike industribyene i bispedømmet.

Status for gudstjenesteliv og kirkelige handlinger i Den norske kirke i Lillestrøm

Den norske kirke er en sentral institusjon i Lillestrøm. 72 % av befolkningen, 10.673 mennesker, er **medlemmer eller tilhørende** i Den norske kirke i Lillestrøm sokn. Det er et godt tall i et urbant lokalsamfunn som preges av stor tilflytting, relativt få mennesker med lange familierøtter i soknet og en betydelig andel mennesker som tilhører andre trossamfunn eller religioner.

I en luthersk kirke er **dåpen** helt grunnleggende. Dåpen er grunnlaget for det kristne livet og forankrer den kristne troen i Guds handling for oss. Den er vårt viktigste identitetsmerke som kirke og som kristne, og den er avgjørende for at vi kan beholde vår posisjon som Norges folkekirke. Det er grunn til bekymring at antall døpte i Lillestrøm sokn viser en jevn nedgang de siste fem årene, fra 91 døpte, inkludert de som er døpt i andre sogn men som hører til her, til 80 i 2013. Likevel holder dåpsprosenten seg stabil på rundt 50 % av befolkningen, med bare marginale svingninger de siste årene. En særskilt utfordring er de foreldrene som er medlemmer i Den norske kirke, men som velger å ikke bære barna sine til dåpen. Barna deres blir da regnet som «tilhørende» inntil de når myndighetsalder. I Borg bispedømme er det mellom 15-20 % av barna som fødes der en av foreldrene eller begge, er medlem av Den norske kirke, som ikke døper barna sine. I Lillestrøm er det hele 29 % av årskullene som regnes som «tilhørende». Det betyr at 418 barn av medlemmer i alderen 0-18 år er ikke døpt.

Denne utfordringen er ikke Lillestrøm sokn alene om. Som bispedømme har vi derfor identifisert dette som en hovedutfordring fra 2014 og har bestemt at den ideprosessen som startet her i Nedre Romerike prosti i fjor, utvides til å gjelde hele bispedømmet. Vi må utvikle strategi og tiltak som gir mennesker frimodighet til å bære barna sine dåpen og fastholde sin tilhørighet til Den norske kirke i en ny tid. Innflyttede familier må få hjelp til å forankre livene sine i en av lokalsamfunnets fremste identitetsbærende rom og identitetsskapende felleskap. **Babysangen**, som har god oppslutning, er et utmerket eksempel på en nettverksbyggende, integrerende og dåpsrekrutterende arena. Det blir også viktig å legge til rette for dåp for alle aldersgrupper, både barn, unge og voksne og gi familiene utfoldelsesmulighet og egnede felleskapsarenaer. Fleksible muligheter for **kirkelig vigsel** er også en viktig arena for å knytte familiene til kirken og fremme dåp av ekteparenes barn.

Gudstjenesten er den kristne kirkes grunnleggende, hellige handling som har vært feiret hver eneste søndag i snart 2000 år over hele verden. Gudstjenestedeltakelsen i Lillestrøm sokn hadde i 2013 et gjennomsnitt på 127 fremmøtte per gudstjeneste. Dette er det høyeste tallet de

siste fem årene, noe som er gledelig. Det bør være potensiale for både å stabilisere og øke gudstjenesteoppslutningen slik at den gjennomsnittlige gudstjenesteoppslutningen stabiliseres på 150 fremmøtte per gudstjeneste innen tre år.

I den nye gudstjenesten har Kirkemøtet lagt stor vekt på involvering og deltakelse av hele Guds folk. **Trosopplæringen** er allerede knyttet tett til gudstjenesten og når trosopplæringsreformen nå gjennomføres fullt ut, er det viktig at denne tilknytningen opprettholdes og videre utvikles med involvering og deltagelse av ulike aldersgrupper, også barnas foreldre og ikke minst dåpsfølget. Det blir spennende å se hvordan trosopplæringsplanen som dere er i ferd med å utvikle, blir et instrument for å styrke kirkens gudstjenesteliv og tilstedeværelse i medlemmenes liv. Møtet med en rekke frivillige organisasjoner viste at flere **humanitære grupperinger, lag og foreninger** kan inviteres til å sette et særpreg på gudstjenesten – gjennom samarbeid om forbønnsemner, musikk eller lesninger. De **tilrettelagte gudstjenestene** i prostiet for mennesker med utviklingshemming er gode spesialgudstjenester som er gudstjeneste for alle, og gudstjenestene på **Libos** er eksempel på gudstjenester som feires der folk er.

I Lillestrøm sokn feires det **nattverd** på 2 av 3 gudstjenester, noe som samsvarer med biskopens føringer. Antall nattverdgjester per gudstjeneste viser en fin økning de siste fem årene. Nattverden, der den korsfestede og oppstandne Jesus Kristus kommer til oss, skaper et raust gjestebud med mangfoldig deltagelse og gir oss et bærekraftig fundament for tro og liv, uavhengig av våre følelser og meninger. Gjennom forkynnelse, sjelesorg, undervisning og tilgjengelighet må denne forståelsen av nattverdets betydning fortsette å prege kirkens møte med menneskene også i Lillestrøm sokn. Nattverd-gudstjenester på Torget er også en tradisjon som jeg gjerne ser at dere gjenopptar.

Oppslutningen om **konfirmasjonen** er god og stabil, og fordelingen mellom leirkonfirmanter og vinterkonfirmanter fungerer godt. I fjor valgte 77 % av de døpte og tilhørende å bekrefte sin kristne identitet ved å velge kirkelig konfirmasjon i et kulturklima der dette slett ikke er selvfølgelig lenger. I et lengre perspektiv viser det seg også at de som konfirmeres i kirken kommer igjen og døver barna sine selv om de ikke har vært så mye å se i mellomtiden.

De siste fem årene har 85,5 % av alle **begravelsesseremonier** i Skedsmo kommune foregått i kirkelig regi, og Lillestrøm sokn har den største andelen av disse. De ressursene som brukes på dette er en del av kirkens kjerneoppdrag og tjener mennesker i sorg og savn.

Status for de kirkelige handlinger i Lillestrøm er absolutt tilfredsstillende og bekrefter at Den norske kirke er en sentral aktør i menneskenes liv og i utviklingen av den nye identiteten for dette samfunnet.

Videreutvikling av bykirken, kulturkirken og den diakonale kirke

Dere har i lengre tid identifisert kirkens misjonale dimensjon i Lillestrøm gjennom å utvikle kirken som en bykirke, en diakonal kirke og en kulturkirke. Denne tradisjonen gir god retning for veien videre og er sentrale i all urban misjon.

En slik urban strategi må utvikles i dialog med lokalsamfunnets politiske og administrative ledelse. Befolkningens tillitsvalgte – som også er kirkemedlemmenes som utgjør 72 % av befolkningen – utvikler en omfattende **kommuneplan** som prioriterer og dermed retning til utviklingen av Lillestrøm og Skedsmo. Den danner en naturlig ressurs, ramme og retning for kirkens engasjement i byen og i menneskers liv. I dialog mellom ledelsen i kirke og kommune må det identifiseres områder og tiltak der kirkens infrastruktur, ressurser, verdier og kompetanse kan forsterke lokalsamfunnets demokratisk fattede målsetninger og prioriteringer. Det bør derfor legges til rette for et årlig møte mellom kirken og kommunens politiske og administrative ledelse for sammen å identifisere fellestiltak. Dette må være i tillegg til de årlige budsjettmøtene.

Bykirken

Sentralt i bykirken er å utvikle kirkerommet som et rom for menneskers åndelige lengsel og tilhørighet. Befolkningens mangfold gjør det f.eks. naturlig å vurdere gudstjenester også til andre tider og dager enn den tradisjonelle høymessetiden på søndag og der formen tilpasses ulike generasjoner og interessefelt. En slik utvidelse vil legge til rette for flere gudstjenester tilpasset mennesker med hektisk arbeidsliv og høy utdanning.

Tidligere har det også vært et omfattende **undervisningstilbud for voksne** som det er naturlig å se på om man kan revitalisere, enten i samarbeid med **Søndagsåpent**-konseptet i Skedsmo sokn eller som del av et utvidet samarbeid med **Metodistkirken**, som vi har alter- og prekestolfellesskap med, og deres Livsverksted. Det er også gledelig å høre at dere nå tar opp igjen tradisjonen med **åpen kirke**, i første omgang på tirsdager. Kirken ligger ideelt plassert midt i «tråkket» og dere bør derfor vurdere om åpen kirke-tilbudet kan utvides ytterligere. Det vil gi større rom for at den individuelle spiritualitet kan få utfolde seg i kirkerommet ved at folk kan komme inn og tenne lys eller sitte stille i kirken i sitt eget tempo.

Vi er alle preget av **kommunikasjonsrevolusjonen** og dens mange nye arenaer og verktøy. Mobilisering og engasjement forutsetter et bredt spekter av kommunikasjonsvirkemidler. Det er et godt kommunikasjonsarbeid her i Lillestrøm sokn med et utmerket menighetsblad i samarbeid med Skedsmo og Strømmen, god hjemmeside og tilstedeværelse på Facebook. I løpet av første halvår 2014 vil Den norske kirke få helhetlige nettsider som Borg bispedømme knytter en kommunikasjonsstrategi til og som Lillestrøm sokn må knytte seg til. Det gir økt mulighet til samkjøringer og økte muligheter for kommunikasjon med medlemmer og lokalsamfunnet. Utviklingen av en dialogisk kommunikasjon med f.eks. tilbakemeldingsmuligheter og interaktiv refleksjon, vil være viktige elementer i kommunikasjonen fremover.

Diakoni

Det finnes ingen kristen kirke uten **diakoni**: I omsorg for mennesker og skaperverk og ledsagelse av mennesker som lever i krevende livssituasjoner, stimulerer kirken til nestekjærlighet ved å utvikle inkluderende fellesskap, kjempe for rettferdige samfunn og verne om skaperverket.

Kirkens diakon og diakoniuvalg organiserer frivillige til diakonal innsats for alle generasjoner og har et godt og veletablert samarbeid med en rekke aktører i lokalsamfunnet som i lys av den gode samtalen vi hadde med flere av dem, kan forsterkes i tiden fremover. **Møteplassen** er en fin arena for fellesskap og stimulerer og hjelper også mennesker til et regelmessig gudstjenesteliv. Vandring sammen med mennesker i sorg og krise og tilrettelegging av en åpen suppelunsj på fredager i regi av **Hjelpende hender** er gode eksempler på kirkens medvandring. Kirkens Nødhjelps **fasteksjon** gjennomføres årlig som en del av konfirmantopplegget, **misjonsprosjektet** i Ecuador viser globalt ansvar. **Kirkens Bymisjon** er et spesialisert diakonalt arbeid som knytter kirken til mennesker som på ulike måter sliter med livene sine.

De diakonale utfordringene vil alltid endres i takt med samfunnsutviklingen. I en demokratisk velferdsstat er det naturlig at kirkens diakoni knytter seg nært som en selvstendig aktør til ulike kommunale prioriteringer.

Kommunens politiske og administrative ledelse har løftet **klima- og miljøutfordringen** høyt i sin framtidsplanlegging. Målet er at veksten i Skedsmo frem mot 2030 skal skje uten økning i de samlede miljøkonsekvenser knyttet til energibruken. Skedsmo kommune tar sitt ansvar for å bidra til å redusere klimakrisen. Det gjør Skedsmo kommune også gjennom å fasilitere et forskningsmiljø i internasjonal toppklasse på klima- og miljøvennlig teknologi, der blant annet både **Forsvarets forskningsinstitutt (FFI)** og **Institutt for energiteknologi (IFE)** er ledende institusjoner. De regionale miljøutfordringene forbundet med avfallshåndtering er svært kompetent ivaretatt gjennom det interkommunale selskapet **ROAF**, som har utviklet Europas mest moderne avfallsanlegg med materialgjenvinning som spesialitet. Anlegget håndterer avfall fra 8 kommuner på Romerike med fokus på klima, kretsløp og miljø. Lillestrøm kirke er **Grønn menighet** og det er naturlig at dette inkluderer mobilisering av befolkningen til å gjøre sin del av miljøarbeidet og bli et sted for dialog med befolkningen i sentrum, samtidig som ROAF er en mulig arena for trosopplæring.

Helse- og omsorg er kommunens største sektor og er avgjørende for at befolkningen skal føle trygghet i alle aldersfaser. Det gode samarbeidet med de ulike delene knyttet til sykehjem, besøkstjeneste og bofellesskap kan nå utvides i lys av samhandlingsreformen og det naturlige i at kommunen inkluderer pastorale tjenester fra prest og/eller diakon i de nye arbeidsoppgavene samhandlingsreformen forutsetter. Samtidig gir det nye arenaer for mobilisering av gode naboer og samarbeid med Røde Kors og andre frivillige organisasjoner og engasjerte omsorgspersoner.

Samfunn i rask utvikling får også et økende antall mennesker som sliter og faller utenfor av ulike grunner. Kirkens visjon er å være **en kirke for alle** og der alle kan oppleve tilhørighet og nåde fri for skam. Vi vil hele tiden være en viktig aktør i slikt inkluderingsarbeid og Kirkens Bymisjon er et godt uttrykk for dette.

Kommunens arbeid med en "**Plan for integrering**" vil være godt tjenlig med at det der blir inkludert en målsetning om å etablere en arena for religionsdialog og relasjonsbygging

mellom ledere og medlemmer fra ulike religioner. Det fine arbeidet **Normisjon** har utviklet for innvandrerfamilier i tilknytning til deres åpne barnehage, er en god ressurs i så måte.

Men kirken er også **et sted for dem det norske samfunnet overser**. Siden 28. oktober 2012 har kirken lagt til rette for at to voksne og seks barn på flukt har fått bruke kirkens fasiliteter til å beskytte seg mot en tilbakesendelse til hjemlandet som de mener vil være forbundet med fare for liv og helse. Myndighetene har respektert kirken som et hellig og barmhjertig rom dit de ikke sender inn ordensmakten. Familiens opphold over så lang tid hadde ikke vært mulig uten den enorme innsatsen som støttegruppa til kirkeasylantene har lagt ned. De skal ha stor takk for sitt engasjement og utholdenhet. Vi må håpe at regjeringens ambisjon om å etterleve Barnekonvensjonen og det at UNE i lys av nye opplysninger om situasjonen i Dagestan på nytt skal vurdere saken, vil få et lykkelig utfall for den berørte familien i form av en permanent oppholdstillatelse i Norge.

Kultur

Lillestrøm kirke har helt siden den ble innviet vært en **kulturkirke**. Helt siden innvielsen i 1935 har kirkemusikk og sang hatt en bred plass i Lillestrøm kirke og vært preget av høy kvalitet. Det nye orgelet er et smykke som sammen med den strålende akustikken gjør kirken til byens flotteste konsertlokale, som også har et særpreg som en med noe større frimodighet kan stimulere leietakerne til å forholde seg til. Årlig arrangeres det mellom 30 og 40 **konsserter**. I tillegg til at nasjonalt kjente artister holder konserter i kirken, er det også etablert et godt samarbeid mot det lokale musikklivet, blant annet med elever fra Lillestrøm videregående skole som også har ført til rekruttering av flere nye kirkemusikere. **Barnekoret** har vært i sammenhengende drift siden 1961, og er en viktig ressurs både på familiegudstjeneste og i trosopplæringen, i tillegg til å være en fin arena for barnas utvikling.

Kommuneplanen har som mål å gjøre Skedsmo kommune til Østlandets beste bosted for alle som er opptatt av kultur. Med det rike, mangfoldige og aktive kulturarbeidet som gjennom mange år har blitt drevet i ut fra kirken i Lillestrøm, Strømmen og Skedsmo og den kulturhistoriske skatten som middelalderkirken i Skedsmo er, vil de være naturlig at kommunen identifiserer disse som **kulturelle fyrtårn** i kommuneplanen når den nå revideres. Det samlede potensiale for Den norske kirke som kulturaktør i Skedsmo kommune vil med relativt beskjedne tilleggsressurser fra kommunens side løfte dette arbeidet ytterligere både i kvalitet og i bredde.

Tredjeklassenes besøk i kirkene som en del av den **kulturelle skolesekken** viste at kirken og dens rom i tråd med Engerutvalgets kulturutredning fra i fjor, er en nødvendig og naturlig del av lokalsamfunnets **kulturelle grunnmur**, ikke minst i en by med stor andel innflyttere.

Dette er et godt eksempel på det fornyede samarbeidet mellom skole og kirke som RLE-faget legger til rette for. Samtalen med skoleledere og RLE-lærere bekreftet at det ligger vel til rette å få i stand en realistisk og gjennomførbar rammeplan for **skole-kirke-samarbeidet**.

Stab, råd og utvalg

Lillestrøm menighet har meget dyktige og dedikerte ansatte og engasjerte mennesker i råd og utvalg. Samhandlingen mellom kirkefaglige og administrativt personell synes å fungere godt.

Kommunens investeringer i orgel i Lillestrøm kirke, utvidet gravsted ved Skedsmo kirke, restaureringen av kapellet på Skedsmo gravlund, prosjektfinansiering av stilling knyttet til ungdomskorvirksomheten og finansieringen av Kirkens Bymisjon er gode eksempler på at kommunen bidrar økonomisk på en god måte. Allikevel er det ingen tvil om at både Lillestrøm og Skedsmo fellesrådsområde er betydelig underfinansiert i forhold til det som er standarden i sammenliknbare kommuner. Jeg håper at de pågående samtale om tjenesteytingsavtalen, gravferdsforvaltningen og spesifikt sektorsamarbeid også vil bedre de økonomiske rammebetingelsene. Samtidig vil jeg utfordre Menighetsrådet til å utvikle en givertjeneste med innsamlingsaktiviteter i tillegg til kirkeofringene og å legge en strategi for en bredere involvering av kirkens medlemmer i tidsavgrensede og for den enkelte relevante oppgaver.

Fellesrådet og Lillestrømstabens kontorlokaler er romslige, men det er ikke ideelt at de ligger i fjerde etasje, og prosten har påpekt at isoleringen mellom rommene ikke tilfredsstiller normen for samtaler i sjelesorg. De overveiende positive erfaringene med å samle Fellesrådet, prosten og Lillestrømstaben i ett kontorfellesskap kan også indikere at de to øvrige stabene etter hvert blir en del av dette fellesskapet. Å legge til rette for at noen arbeidsoppgaver kan legges til kirkerommene/husene kan også bety at muligheten for åpne kirker økes.

Ansatte og medlemmer av råd og utvalg har gjort et stort arbeid i å lage et meget godt program i denne visitasen som har gitt meg gode og stimulerende impulser til utviklingen av Den norske kirke i Borg. Takk skal dere ha!

Utblick

Den norske kirke i Lillestrøm sokn skal være en kilde for livstolkning og gi livshjelp til mennesker i et mangfold av situasjoner. Den dypeste kilden finner vi i døpefonten, der mennesker her i lokalsamfunnet forenes med den korsfestede og oppstandne Jesus Kristus. Ved nattverdbordet får mennesker næring og styrke for det livet som leves her og nå, og blir stadfestet i håpet om det evige liv. I forkynnelsen av evangeliet og gjennom kirkens kulturarbeid får mennesker hjelp til å leve sine liv i lys av troen, håpet og kjærligheten. Gjennom kirkens diakonale virksomhet blir mennesker omsluttet av Guds kjærlighet, som overgår all forstand, og i trosopplæringen gis mennesker en fordypping av sin tilhørighet.

I fremtiden skal kirken fortsette å være et sted som inkluderer mennesker og gir dem røtter, bekreftelse og identitet. I fellesskap og under Guds ledelse skal vi så vandre sammen mot den dagen da Gud skal gjøre alle ting nye. Det er denne Guds fremtid som bærer vår sendelse til menneskene her i Lillestrøm sokn, og som kirken gir rom for å erfare i glimt allerede nå.

Må Gud fortsette å velsigne dere på vandringen og med oppdraget!

Fredrikstad 9.mars 2014

Atle Sommerfeldt

Biskop